

## Mária Magdaléna de' Pazzi, panna a rehoľníčka



26. mája 2024 ✚ Svätec týždňa

Aké podivné sú cesty milosti Božej, to vidno v živote plnom zázrakov sv. Márie Magdalény de' Pazzi.

### Životopisné údaje

Táto svätá panna sa narodila 2. apríla roku 1566 vo Florencii a pri sv. krste dostala meno Katarína. Jej otec sa volal Cammillo di Geri de' Pazzi a bol členom jedného z najbohatších najvýznamnejších šľachtických rodov renesančnej Florencie, v pokrvnom príbuzenstve s rodom Mediciovcov; aj jej nábožná matka pochádzala zo staroslávneho rodu, a síce z rodu Buondelmontiovcov.

Už ako útle dieťa prejavovala zvláštnu radosť, keď ju doniesli do kostola a o Ježiškovi jej rozprávali. V siedmom roku sa spovedávala kňazovi Rossimu a tento ju vychovával tak nábožne, že zahorela láskou k chudobným: delila sa s nimi o jedlo a sama jedávala len suchý chlieb, miesto hier vyhľadávala samotu a tam sa modlila a o umučení Pána rozjímalala. Keď mala desať, boli jej rozum a srdce už natoľko vyvinuté, že bola pripustená k prvému sv. prijímaniu a k birmovke. V dvanástom roku učinila svojmu Spasiteľovi sľub, že zostane večnou pannou. A od toho času tak umŕtvovala svoje útle telo, že museli dávať na ňu pozor, aby si zdravie nezničila. Postila sa často, nosila drsné rúcho pod vrchnými šatami, spávala na holej zemi, na hlavu si v noci kládla trňovú korunu, bičovala sa reťazou až do krvi.



Vízia sv. Márie Magdalény de' Pazzi na obraze Pedra de Moyu (ok. 1640)

zdroj: wikimedia commons

Jej otec bol vymenovaný za miestodržiteľa do mesta Cortona. Keď ta odchádzal, odovzdal svoju dcéru mníškam pri sv. Jánovi vo Florencii. Katarína sa tomu veľmi tešila, veď jej túžba bola takto vyplnená! Skoro prestala žiaľiť, že jej rodičia sú od nej ďaleko. Každý deň ráno strávila štyri hodiny v modlitbách a vo sv. rozjímaní. O dva roky sa jej rodičia vrátili späť do Florencie a vzali ju z kláštora. Bohatí šľachtickí mládenci sa uchádzali o jej ruku, no Katarína oznámila svojim rodičom, že učinila sľub panenstva a na kolenách ich prosila, aby smela opustiť svet a utiahnuť sa do kláštornej samoty. Dva roky trval jej boj – denne prosila so slzami v očiach svojich dobrých rodičov, aby sa smela stať mníškou, až napokon rodičia privolili.

19. augusta 1582 vstúpila do karmelitánskeho kláštora vo Florencii; ale už o krátky ho musela na otcov rozkaz opäť opustiť. Doma bola tri mesiace vystavená pokúšaniam, aby zostala vo svete. Všetko zbytočne. Otec jej teda dovolil naspäť do kláštora vstúpiť a 30. januára 1583 prijala karmelitánske rúcho. Keď jej kláštorné sestry hovorili, že bude mať v kláštore menej času na modlenie ako doma, lebo tu bude mať veľa povinností, odpovedala: «To ma nezarmucuje, lebo dobre viem, že najmenšia práca, ktorá koná sa z poslušnosti, i najdlhšiu modlitbu preváži.»

V skúšobnom čase upadla do ťažkej choroby. S veselou myslou a s najväčšou trpezlivosťou však znášala i tie najťažšie bolesti. Jedna mníška dlho obdivovala jej oddanosť do vôle Božej a jedného dňa sa jej opýtala, skade berie silu, že sa na svoje bolesti neponosuje, ba že ani o nich nerozpráva. «Pozri ta», ukazovala Katarína na obraz ukrižovaného Spasiteľa, «a rozváž si, čo nekonečná Božia láska pre moje spasenie vykonala! Jeho láska hľadá na moju slabosť a dodáva mi sily. Všetci, ktorí sa rozpamätajú na jeho utrpenia a svoje kríže spoločne so Spasiteľovými nebeskému Otcovi obetujú, nachádzajú v zármutku a nešťastí útechu a úľavu.»

Pretože sa jej choroba zhoršila, bolo jej dovolené slávny sľub zložiť na smrteľnej posteli. To sa stalo 17. mája 1584. Odložila svoje krstné meno, a odvtedy sa volala Mária Magdaléna, pričom jej duša bola takou nebeskou slasťou preplnená, že po dve hodiny v sladkom vytržení odpočívala. Oči jej stáli stĺpkom obrátené na umučenie, ktoré v rukách držala; jej útla tvár, ružovou farbou zaliata, leskla sa nekonečnou slasťou a blahoslavenstvom; i ležala na svojom lôžku ako anjel. Tak šťastnou ju učinila myšlienka, že je s Bohom celkom spojená a že sa stala nevestou Spasiteľa. A šepkala: «Oj láska! Bože môj a Spasiteľ môj, ako je možné Teba poznať a neľúbiť Ťa?!»



Pietro Novelli, *Panna Mária a svätci z hory Karmel* (1641)

zdroj: wikimedia commons

Prebudila sa, prišla k sebe a vyzdravela. Srdečné spojenie s Bohom jej otvorilo prameň hlbokej múdrosti. Mnohé veci predpovedala a mnohých chorých uzdravila dotykom rúk. O svoje uzdravenie neprosila Boha; lebo verila, že láska k Nemu nemôže sa zrejmejšie vyjadriť, ako túžbou po kríži a utrpení. Často vzdychala: Bože, daj mi trpieť a nie zomrieť! Vo svojom častejšom vytržení brávala do rúk umučenie, pobožkala ho a zvolala: «Ó môj Ježišu! Kiežby som mala hlas, ktorý by mohol zazvučať až na kraj sveta, žeby som oznámila, ako má byť Tvoja láska poznaná, milovaná a čo jediný opravdivý poklad ctená».

Žila prísne – umŕtvovala svoje telo, chodievala bosá, jej pokrmom bol chlieb a voda a i k tomu musela byť nútená; spávala na holej zemi. No napriek tomuto sebazapieraniu musela podstúpiť mnohé pokúšania, ktoré ju behom piatich rokov veľmi trápili. Častokrát prosila svoje sestry: «Modlite sa za mňa, žeby som Boha neurážala miesto toho, čo by som Ho mala chváliť!» Tak veľmi na ňu dorážali zmyselnosť, pýcha, zúfalstvo, že nevýslovne veľa trpela, a keď sa na krátky čas navrátil pokoj do jej srdca, zvolala: «Nie, skutočne neviem, či som pri zmysloch, alebo nie. Nič dobré v sebe nebadám, len trošku dobrej vôle, aby som Božiu velebnosť neurazila.» V takomto pokúšaní často zvolala: «Kdeže si, Bože môj, kdeže si?»

K tomu navyše sa jej začali vyhýbať aj rádové sestry a podozrievať ju. Ona i to trpezlivo znášala. Všetok ten vnútorný boj zjavila predstavenej kláštora a prosila ju o radu a o modlitbu. Konečne sa nad ňou zmiloval dobrotivý Boh a vrátil pokoj jej srdcu. Na Turíce roku 1599 pri piesni: «Teba, Bože, chválime» – rozžiarila sa jej tvár nadpozemským jasom a takto si povzdychla: «Ó, Bože môj, naozaj sa zdá, že sa mi chceš odmeniť za všetky tie urážky, ktoré som Tvojej Svätosti učinila!»

Po Božích službách riekla radostne predstavenej kláštora: «Búrka prestala. Ďakujte milosrdnému Bohu, ktorý mi veľké veci preukázal!» A bol pokoj a jasno v jej duši. Potom si často povzdychla: «Ó, láska môjho Boha, aká si Ty nekonečná! Môj Bože a Pane, ak nikde nenachádzaš pokojné miesto, príď ku mne, ja Ťa

chcem prijať!»



Sv. Mária Magdaléna de' Pazzi

zdroj wikimedia commons

V kláštore konala služby ako kostolníčka, šesť rokov pripravovala panny, ktoré sa chystali vstúpiť do rádu a zložiť slávny sľub, napokon sa stala podprikou, a tento úrad až do svojej smrti s podivuhodnou usilovnosťou a prísnosťou zastávala.

Posledné tri roky svojho života strávila v bolestiach na posteli. Zuby jej vypadli, zimnica ňou lomcovala, hlava i hrud' ju nesmierne boleli. Ležiac v najväčších bolestiach vždy si len opakovala: «Trpieť, a nie zomrieť!» Keď už tušila, že sa blíži jej posledná hodina, prijala sv. sviatosti zomierajúcich a napomínala sestry: «Ctihodné matky a milé sestry! Musím sa s vami rozlúčiť až po večnosť a len o jedno vás prosím v mene Pána nášho Ježiša Krista; je to posledná milosť, ktorú od vás žiadam: milujte Ho samého, dôverujte Jemu a udržiavajte v sebe večnú túžbu, aby ste mohli z lásky k Nemu trpieť.» Keď toto vyriekla, usnula v Pánu dňa 27. mája roku 1607 v 41. roku svojho blahoslaveného života.

Telo sv. Márie Magdalény, dlhou chorobou vysušené, bolo zrazu po jej smrti svieže, akoby patrilo mladistvej panne; a ešte i roku 1623, keď ju pápež Urban VIII. za blahoslavenú vyhlásil, bolo neporušené. Pápež Alexander VII. ju zaradil roku 1669 do zoznamu svätých.

Sv. Mária Magdaléna sa vyobrazuje v rúchu karmelitánok ako kľačí, má na hlave trňovú korunu a horiace srdce v pravici.



Sv. Mária Magdaléna de' Pazzi na miniatúre zo 17. storočia od maliara Josefa de Óbidos (1630  
– 1684)

zdroj: wikimedia commons

### **Poučenie**

Sv. Magdaléna de' Pazzi vzdychala vo svojich bolestiach a pokušeniach: «Bože, daj mi trpieť, ale nie zomrieť!». Poznala veľkosť budúceho života. Na tejto zemi si žiadala mať Očistec, a túžila neprestajne po predsieňach večných stánkov. I bola učená hodnou, že mohla vojsť do svätyne večného Ženícha Ježiša Krista.

Kresťan, keby si si cenil život podľa jeho opravdivej hodnoty, aj ty by si viac túžil po spravodlivosti. Tvoje telo je väzením duše; táto dcéra nebies väznená v tvojom tele nemôže sa povzniesť k Bohu. A ty by si miloval toto väzenie, ty by si sa bál vyslobodenia z neho? Väzby ľudskej duše sú náruživosti, žiadosti. Ony ťa, kresťan, pútajú k tejto biednej zemi. Pros Boha, aby ťa zbavil týchto pút, aby ti dal milosť, žeby si nehrešil. Následkom hriechu prvých rodičov prepadli sme všetci smrti a len skrze smrť môžeme sa z väzenia a pút tohto biedneho života vyslobodiť. Tras sa, nekajúcny hriešnik, lebo tvoja duša z tohto časného väzenia len preto vykočí, aby vstúpila do večného pekelného otroctva!

– Teš sa spravodlivý, lebo tvoja duša z tohto väzenia vykočí, aby vstúpila do Kráľovstva večného blahoslavenstva.

### **Modlitba**

Ó, Bože, rozmnož v nás na mocný príhovor sv. Magdalény hlad a smäd po spravodlivosti: o to Ťa prosíme skrze Ježiša Krista, Syna Tvojho, nášho Pána. Amen

URL adresa článku: <http://christianitas.sk/maria-magdalena-de-pazzi-panna-a-reholnicka/>